

РЕШЕНИЕ

№ 2259

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 24.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **13183** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК във връзка с чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК.

Образувано по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, с искане за прогласяване нищожността на свидетелство за правоуправление на МПС № 28289403/11.01.2016г., издадено от от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място].

В протеста се излагат факти и обстоятелства, за които се твърди, че са опорочили оспореното свидетелство за правоуправление на МПС до степен на нищожност.

В с.з. , СГП редовно уведомена, чрез прокурор К. поддържа протеста.

Ответникът по жалбата - началникът на СДВР - отдел "Пътна полиция", редовно уведомен не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът намира, че протестът като подаден в срок /подаването му не е обвързано със срок/, от надлежна страна - прокурор, при наличието на законови правомощия, съгласно чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК е процесуално допустим и следва да се разгледа по същество.

Административният съд С. - град, III отделение, 7-ми състав като обсъди събраните по делото доказателства, взе предвид доводите на страните, приема за установено следното:

Настоящият съд е материално компетент по правилата на родовата и местната подсъдност, да се произнесе по подадения протест. Разгледан по същество протестът е основателен по следните съображения:

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 3, във вр. с, ал. 1 от АПК настоящият състав, намира, че следва да изследва законосъобразността на оспорения съдебен акт, предвид на изложеното основание - нищожност, съгласно чл. 146 от АПК. По делото се установи следното от фактическа страна:

Спор по отношение на фактите по делото не е налице.

На 04.01.2016г. З. Н. П., подава в СДВР- отдел "Пътна полиция" заявление рег. № 27056993/04.01.2016г. за издаване на документ за самоличност на български граждани – СУМПС и заявление – декларация № К-34 от 04.01.2016г. за издаване на дубликат за СУМПС и контролен талон, поради изгубване на притежавано СУМПС №[ЕИК], като представя на гише № 27 в СДВР-ОПП всички изискуеми се документи, съгласно чл. 16, ал. 1, т. 4 и, ал. 2 от Наредба № 1-157/01.10.2002 г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства. Молителят П. попълва и декларация по смисъла на чл.13, т.6 от Наредба № 1-157/01.10.2002 г. на МВР, в която заявява, че "обичайното му пребиваване" не е в друга държово-члена на ЕС.

По подаденото заявление, на името на молителя З. Н. П. на 11.01.2016 г. от СДВР-ОПП е издадено ново СУМПС №[ЕИК] от 11.01.2016г. за категориите "А, М и В" с валидност от 20.10.2019г. (с валидността на обявеното от лицето за откраднатото СУМПС), което не е оспорено по административен или съдебен ред и към настоящия момент е валидно.

По-късно, на 20.12.2018 г., в СДВР-ОПП от Главна дирекция "Национална полиция" при МВР постъпва писмо, ведно с приложения рег. № 3286р-59354/20.12.2018 г., с което се уведомява СДВР-ОПП, че З. Н. П. има обичайно пребиваване във Федерална Република Германия.

Предвид полученото писмо от ГД "НП" при МВР, преписката е окомплектована от СДВР-ОПП със съответната документация и е изпратена в Софийска градска прокуратура по компетентност, за предприемане на действия от прокурора за прогласяване по съдебен ред на нищожността на процесното СУМПС №[ЕИК]/11.01.2016г. Това е извършено с настоящият протест.

От правна страна:

Отнесенят пред настоящият състав на АССГ правен спор е за прогласяване нищожността на свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/11.01.2016г., издадено от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място]. В същото е материализирано волеизявление за издаване на документ от значение за признаване и упражняване на права и задължения, съгласно чл. 21, ал. 3 от АПК, а именно: за притежаване на правоспособност за управление на МПС.

Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си.

В случая волята на органа относно упражненото от него право е ясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е изцяло допустим и

възможен. Процесното свидетелство за управление на МПС е издадено от компетентен орган. За да притежава право да управлява МПС, водачът следва да притежава валидно издадено СУМПС, което се издава от органите на Министерството на вътрешните работи при наличието на предвидените в закона условия и удостоверява правоспособността на водача, т. е., че посоченото в него лице има право да управлява МПС от съответната категория. При изгубване на СУМПС се издава дубликат на свидетелство за управление или на контролен талон към него, за което притежателят подписва декларация /чл. 160 ЗДвП/.

В случая, такава декларация по чл. 160, ал. 1 З. Дв. П. и заявление по чл. 16, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и б от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. относно реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредба № I-157) са подадени от лицето З. П..

По делото безспорно, от приетите доказателства, се установи, че З. Н. П. е има обичайно пребиваване в Федерална Република Германия от 24.05.2007г. до 07.12.2018г., което от своя страна пък потвърждава факта, че подадената от лицето декларация по смисъла на чл.13, т.б от Наредба № I-157/2002 на МВР е с неверни данни и съдържание.

От тук следва извода, че на същият, в нарушение на материалния закон - чл. 160, ал. 1 от ЗДвП, му е издадено ново свидетелство за правоуправление на МПС от съответната категория, предвид на попълване от същия на декларация с невярно съдържание, което представлява и основание за образуване на производство от общ, наказателен характер по реда на НПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третира от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административните актове са тези при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, в която разбира се не е извършено изчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт. Настоящият съдебен състав споделя това становище, понеже е безспорно, че при констатирано несъответствие от този вид, то води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаване на административен акт - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. Относно другите основания за оспорване на административен акт, формулирани в чл. 146 от АПК, следва да се приеме, че по принцип те налагат отмяна на порочния акт като унищожяем и в изключително редки случаи на тежки нарушения на закона могат да доведат до нищожност. Това са хипотезите, в които оспорваният акт има несъществуващ адресат, невъзможен предмет, пълна липса на правно основание, непреодолимо противоречие с правната норма и др. Настоящият случай е именно такъв. При липсата на основно законово основание за издаване на процесното свидетелство, а именно - същото да е загубено, то липсва каквото и да било годно

правно основание за издаване на дубликат на вече издаденото такова. В допълнение на изложеното, следва да се има в предвид и нормата на чл.17, ал.12, т.1 от Наредбата (редакция ДВ бр.37/22.05.2017г.), съгласно която не се издава свидетелство за управление на МПС, случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление има обичайно пребиваване в друга държава – членка на ЕС. В случая, безспорно е установено, че З. П. понастоящем пребивава в Република Германия, поради което това е още едно основание да му бъде отказано издаването на свидетелство за управление на МПС в Република България. Така, при издаване на процесното свидетелство е допуснато нарушение и на целта на закона - а именно спазване на правилата за движение по пътищата, които са изключително важни за опазване живота а здравето на гражданите.

Настоящият състав на съда намира, че това изключително грубо нарушение на материалния закон - липса на законово основание по чл. 160, ал. 1 от З. ДВ. П. опорочава оспорения акт до степен на нищожност, която следва да бъде прогласена.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, НИЩОЖНОСТТА на свидетелство за правоуправление на МПС № 28289403/11.01.2016г., издадено от от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд, С. - град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: